

הריקוד של אלפונסו, חמישי, ערוץ 2

ימי חמישי נדפקים בדרך כלל בטור הזה: בגיליון יום שישי לא מתפרסמת ביקורת, ומכיוון שנקודת ההנחה שלי היא שאף אחד לא רוצה לקרוא ביום ראשון על תוכנית מלפני שלושה ימים-ערב הצפייה הזה מקופח.

בכל זאת, יש חריג שראוי לאזכר. פשוט, משום שחבל כל כך לקפח אותו. הכוונה היא לסרטי התעודה המשודרים בימי חמישי ברצועה של הרשות השנייה. אלה סרטים שנוגעים (כמעט תמיד) ברגישות בפינות שונות ונשכחות בישראל.

"הריקוד של אלפונסו" של ברק היימן הוא דוגמה מצוינת. היימן ליווה חוג פלמנקו לקשישים, שאחד ממשנתפיו הוא גיבור הסרט: אלפונסו מלול, אלמן בן 73 המבכה את רעייתו שאיננה, אך לא מוותר על זכותו לחיות, לרקוד, וגם להתאהב שוב.

המצלמה של היימן מחבקת את אלפונסו: כשהוא רוקד בקלילות, או מחזר בלהט, או מזפזפ בשרמנטיות בין צרפתית לספרדית, לערבית, לעברית ציורית - הוא לא "קשיש בחוג ריקודים", הגדרה די פתאטית, בעצם. הוא אדם שכל העולם מונח לפניו, והוא מסתער עליו בלי בושה או רגשי נחיתות. אין דבר כזה קשיש, משכנע הסרט, בלי יותר מדי רעש וצלצולים. השתכנעתי.

קשיש, אין דבר כזה

הריקוד של אלפונסו, חמישי, ערוץ 2

ימי חמישי נדפקים בדרך כלל בטור הזה: בגיליון יום שישי לא מתפרסמת ביקורת, ומכיוון שנקודת ההנחה שלי היא שאף אחד לא רוצה לקרוא ביום ראשון על תוכנית מלפני שלושה ימים - ערב הצפייה הזה מקופח.

בכל זאת, יש חריג שראוי לאזכר. פשוט, משום שחבל כל כך לקפח אותו. הכוונה היא לסרטי התעודה המשודרים בימי חמישי ברצועה של הרשות השנייה. אלה סרטים שנוגעים (כמעט תמיד) ברגישות בפינות שונות ונשכחות בישראל. "הריקוד של אלפונסו" של ברק היימן הוא דוגמה מצוינת. היימן ליווה חוג פלמנקו לקשישים, שאחד ממשנתפיו הוא גיבור הסרט: אלפונסו מלול, אלמן בן 73 המבכה את רעייתו שאיננה, אך לא מוותר על זכותו לחיות, לרקוד, וגם להתאהב שוב.

המצלמה של היימן מחבקת את אלפונסו: כשהוא רוקד בקלילות, או מחזר בלהט, או מזפזפ בשרמנטיות בין צרפתית לספרדית, לערבית, לעברית ציורית - הוא לא "קשיש בחוג ריקודים", הגדרה די פתאטית, בעצם. הוא אדם שכל העולם מונח לפניו, והוא מסתער עליו בלי בושה או רגשי נחיתות. אין דבר כזה קשיש, משכנע הסרט, בלי יותר מדי רעש וצלצולים. השתכנעתי.